



# Հովհաննես Թումանյան

## Կույրերի կարծիքը

(Արևելքի առակներից)

Օրը ցերեկով  
Երեք-չորս հոգով  
Կույրերը եկան  
Փրդին դեմ ընկան:

Մինը, որ մարմնին դիպավ հաստ, ահեղ,  
Հե՛յ, գգո՛ւյշ, կանչեց, մի պատ կա էստեղ:  
Մյուսը, որ ոտն էր շոշափել իր դեմ՝  
Ի՛նչ պատ, ծիծաղեց, էս կոճղ է կարծեմ:  
Երրորդի ձեռը կրնճիթն էր ընկել.

Օձ է, օձ, գոռաց, էլ ի՛նչ եք կանգնել:  
Մինչդեռ չորրորդը պոչիցը բրոնած  
Քահ-քահ խնդալով ծաղրում էր նրանց.  
Վա՛հ, ճիշտ որ կույր եք. չիմացավ ոչ ոք:  
Ոչ էս է, ոչ էն, այլ կախած մի թոկ:

Չէ՛, պատ է, չէ, կոճղ չէ, օձ է, չէ, թոկ...  
Ու աղմուկելով ամեն մինը ջոկ,  
Ինչպես որ եկել  
Դեմ էին ընկել,  
Էնպես էլ կույր-կույր ետ դարձան կրրկին

Սարի պես փիղը պարզ լուսի տակին:

1909